

на шоколади и бомбони. Витринитѣ на търговцитѣ могатъ да почакайтъ до други пжтъ. По дяволитѣ! По дяволитѣ всичко! Азъ се чувствамъ като убиецъ, който се опомва какво е направилъ, а тѣ, тука, съ тѣхнитѣ бомбони и витрини... По дяволитѣ!...

*

Изглежда, когато човѣкъ живѣе не само тѣлесно, но и душевно, не въ една кжща, а въ нѣколко, губи своя личенъ центъръ и равновесие. Това става съ мене сега.

Азъ се мѣтамъ и мислено и въ действителностъ между нѣколко близки домове. Азъ съмъ навсѣкжде по малко и затова никжде. Дори въ себе си — не. Азъ не съмъ и въ себе си. Почвамъ да се чувствамъ все по-забърканъ, все по-оглушенъ и като удавникъ се люшкамъ насамъ и натамъ...

Добре че Дана прекара малката операция. Тя ми пише нѣколко реда... не казва — ела. Но азъ не мога да не я видя. Каквито неприятности да срѣщна отъ страна на майка ѝ, ще ида.

А въ малката кжщичка съ зеленитѣ решетки не е никакъ добре. Митьо донесе съвсемъ лоши новини. Магда била, наистина, съвсемъ зле. Като влѣзналъ, тя лежала, после станала, но била толкова изтощена, че ѝ прилошало и пакъ легнала. Митьо почналъ деликатно, но тя го прекжснала веднага.

— Слушай Митьо, ако искашъ да си останемъ добри приятели, нито дума повече за това, за всичко. Азъ не съмъ отъ хората, които могатъ да получаватъ половинки. Пъкъ и ти добре знаешъ, че всичко което се отнася до чувствата не търпи никакви убеждения.

Сжщото последвало и когато той заговорилъ за повикване на лѣкаръ. Магда казала:

— Безполезенъ е всѣкакъвъ докторъ. Тая болестъ доктори не могатъ да я изцѣратъ! Когато хване, отвлеча го бързо. И стига, ако приказвашъ пакъ — моля те, остави ме.

Изобщо, Митьо рисува това само съ една дума като формено самоубийство, само безъ гърмежъ, безъ шумъ. Решихме, въпрѣки нейната упоритостъ, той да отиде пакъ и да ѝ говори, а ако може да повика, макаръ на сила, лѣкаръ.

Азъ стоя самъ въ ателието, блъскамъ си главата надъ всичко това, чупя ржце отъ мжка и не знамъ съ какво мога да помогна. Може би случаятъ, моята звезда, която до сега не ме е оставяла, ще ме избави и сега. Излизамъ, съ надежда че ще срѣщна Славчето предъ вратата... А следъ това ще отида къмъ Данини.